

HENRIK FREDERIKSEN

SVIGT

Af samme forfatter

Hjernespind
En Magisk Jul
Journeyman
Udbryderens Plan
Choice Manager
Kontaktpersonen
Det Dobbelte Menneske
Optaget
Park
Utro

SVIGT

Copyright ©: Henrik Frederiksen 2019

1. oplag

Omslag: Maria Hagerup

Omslagsfoto: Kant Rathod

www.kantrathod.photography

Redaktører: Kim Juul og Thomas Wivel

Korrekturlæsere: Pia Bugge Konradsen og Birthe Egdal

Grafisk tilrettelæggelse: Gitte Thorsted

Sat med Palatino

og trykt hos

Nørhaven A/S

Printed in Denmark

ISBN: 978-87-92973-12-2

Udgivet af Frederiksens Forlag

Engtoftevej 1

1816 Frederiksberg C

Mail: kontakt@optaget.com

Tlf. 26 250 255

Dediceret til min vidunderlige søn, Julian.

Kapitel 1

Jeg går, drevet fremad af instinkt. Verden er udflydende. Jeg ved ikke, hvor jeg går, er bange for at fare vild ... eksplosioner, små grupper af mennesker, der sætter ild til fyrværkeri, himlen over København oplyst i et farveorgie. Jeg standser indimellem, tager fat i et iskoldt vejskilt eller en lygtepæl, holder pause og forsøger at samle mig til næste interval. Overvejer at lægge mig på en bænk. Bare lukke øjnene lidt med risiko for at glide væk for altid. Jeg spørger om vej med en stemme, der ikke lyder som min, finder Inderhavnsbroen og lægger Christianshavn bag mig. Kold støvregn fejer hen over mig i gardiner, bider i ansigtet og får mig til at fryse, som jeg aldrig har frosset før. Så smertefuldt, at det vækker mig, får mig til at finde nye kræfter. Jeg har ikke anden udvej end at bevæge mig fremad for at komme væk.

Fra Inderhavnsbroen er jeg fortrolig med resten af vejen hjem. Lige linjer, jeg har gået mange hundrede gange – Nyhavn, over Kongens Nytorv, ad Strøget, indtil jeg rammer Vesterbrogade. Jeg forsøger at holde ud ved at skære vejen over i mentale bidder, går efter Rådhuspladsen. Narrer mig selv ... derfra er der ikke så langt hjem til Frederiksberg Allé. Fyrværkeriet eksploderer over mig med rungende brag. Gråt pap med glinsende mærkater suger vandet og begynder langsomt at smatte ud. Asfalten glinser, og det svupper, når bilerne kører forbi. Jeg går foroverbøjet med kraven på min brune læderjakke trukket op til ørerne, hænderne begravet i lommerne. Dunkende hovedpine ... brutal hovedpine. Kroppen bevæger sig lidt mod venstre, så lidt mod højre, mens jeg forsøger at holde balancen. De forbigående er som skygger, udflydende ansigter, der stirrer. Husfacaderne har trukket sig ind i mørket, min verden er det, der er lige foran mig.

Jeg går ad Vesterbrogade og passerer Frihedsstøtten. Læner mig op ad en husmur, tager en pause ... bange for at falde uden noget at støtte mig til. Jeg ser ned ad mig selv. Pludselig opdager jeg små, mørke pletter på mine bukser. Trækker forundret lynlåsen til min jakke helt ned. Blodstænk på skjorten, på brystet en rød plamage, der ligner et håndaftryk. Jeg bliver forvirret, bange ... trækker op i skjorten, kører fingerspidserne hen over huden, undersøger maven. Det er ikke mit blod.

Tågede erindringer dukker op fra dybet af min bevidsthed, mens jeg ser ned på fliserne ... de sene timer ved Kanonforlagets nytårsfest. Synet af pingerne ... kendte forfattere og musikere, en kendisrocker, der vist engang slog en mand ihjel ... men hvem tænker på det i selskabeligt lag efter et par drinks? ... To excentriske forretningsfolk, der har siddet i fængsel og fået udgivet en biografi ... små scener, samtaler, hvis indhold jeg dårligt husker ... anstrengende, jeg brugte det meste af min mentale energi på bare at være til stede. Jeg bryder mig ikke om at være sammen med kendte. Det giver mig en følelse af mindreværd, jeg bliver kunstig. Som forfatter med ti bøger bag mig kunne man måske tro, at jeg havde min berettigelse, men verden er fuld af håbefulde forfattere, der aldrig har trukket de store overskrifter. Jeg blev kun inviteret, fordi jeg er ven med den ene af forlagets direktører, Janus Bøgeskov.

Jeg drak ... meget. For at gøre et eller andet med mine hænder. Folk knevrede, grinede skingert, mens jeg følte, at glasset i min hånd kunne knuses hvert øjeblik. Jeg drak og drak for at komme væk uden at gå. Det var som at gå omkring blandt voksmannequiner med påklistrede smil, eftertænksomme grimasser, men uden kontakt til noget indeni. Ingen gav noget af sig selv, de levede ikke, de gennemspillede blot den sædvanlige sociale facade, maskinelt og forudsigeligt. Jeg følte mig fremmed, isoleret og omgivet af døde mennesker.

Mit ubehag voksede og blev til had. Sådan som jeg kan få det til at vokse – mod alt og alle. En kvindelig forfatter, der har tjent

millioner på sine kriminalromaner om en fortrukket, fraskilt, deprimeret, men heldigvis også retfærdig og trodsig kriminalkommissær, trak mig grinende ud på dansegulvet. Hun pressede sine store, stenhårde bryster ind mod mit bryst og tvang min hånd om på hendes røv. Tænderne stod nærmest vandret ud af munden på hende. Det ville muligvis have fremmet min forfatterkarriere, hvis jeg lod mig glide med. Jeg kiggede på hende og besluttede, at det ville være en for tung byrde at bære. Hun duftede dejligt ... andet var der ikke at sige.

Jeg har lyst til at glide ned ad husmuren, sætte mig ... finde ud af, hvor blodet kommer fra. Ved, at jeg ikke kan, ikke må ... give op. Ser op på det røde Hotel Savoy-skilt på den sorte himmel, der oplyses i blitz. Til højre for mig står nogle mænd omkring et batteri. Den ene griner, jeg hører det ikke ... trafikstøjen, råben og skrigen. Han sætter ild til luntten ... hule puf-lyde og søjler af gløder, der stiger til vejrs, lysblomster og dundrende knald. Røgen glider i min retning og indhyller mig. Jeg skubber mig væk fra husmuren. Slingrer videre.

Jeg ser Annie Kronborg for mig. Jeg mødte hende ved en privatfest hos Janus for længe siden. Vi indledte en affære sidste år. Hun er chef for Kanonforlagets afdeling for foreign rights – hun sælger rettighederne til forlagets bøger til udlandet og rejser til bogmesser i Frankfurt, London og Göteborg. Annie er sidst i fyrrerne, skøn og intelligent, men det gled ud. Jeg kan ikke huske, hvad vi talte om ... andre yngre skønne kvinder fangede mit blik. Jeg gik hvileløst fra den ene gruppe til den anden, lyttede tavst til deres samtaler. De var begavede, men intellektet skabte ikke nogen samhørighed. Alting forekom kunstigt og prætentivt. Janus' partner, Mads Holm, som han startede Kanonforlaget med, talte i så lange sætninger, at det var, som om han ikke trak vejret. Receptionisten stod ved hans side. Ung, smuk ... bleg, hvid hud så ren som reklame-sne. Smilede på den indladende måde, som nogle kvinder gør, når de er sammen

med en mand af høj status ... duperet. Mads Holm ... dårligt klædt for en nytårsaften med en krøllet sandfarvet skjorte, lærredsbukser og udtrådte mokkasiner. Lidt grå i huden med tilbagestrøget halvgråt hår, flyveører, brede kæber og en mund med smalle læber og hårde øjne.

Mit tilbageblik forsvinder, fliserne ... jeg følger dem ... anstren-ger mig for at finde en lige linje ... et skridt ad gangen. Ned ad Vesterbrogade. Da jeg kommer til indgangspartiet til Vesterbronx Gym, sætter jeg mig på et sted, hvor der af og til sidder en hjemløs og tigger. Fuldesygen giver mig et frygteligt ubehag, koldsved. Skal brække mig. Ikke her ... for mange mennesker på gaden. Jeg springer op. Løber hen til en skraldespand, tager om den med begge hænder og gør det. Tømmer mit syge indre med et brøl, hører en forbigående sige „føj for satan“. 'Ram-mende for min følelse af at være alene hele aftenen,' tænker jeg, mens jeg stirrer ned i det sorte hul. 'Hvad kommer det andre ved, hvad jeg gør? Hvem husker mig om fem minutter, hvem af dem skylder jeg noget?'

Jeg stavrer tilbage til indgangspartiet, sætter mig med kinden op ad den kolde marmorvæg. Overgiver mig på en måde. Hvorfor stritte imod? Der er noget dejligt ved at glemme alt, lade det ligge. Jeg vil ikke sove, bare hvile mig lidt.

Pludselig et brag ... det giver et sæt i mig. En røgsky. Tæt ved mine fødder ... et hvidt mærke i fortovet, spredte papirstykker. Det ringer for mine ører, krudtlugten er overvældende. Lyden af unger, der griner og løber væk. Jeg kravler op og kommer på benene ... forsøger at forstå, hvor længe jeg har været væk. Jeg ser op på himlen. Kun et sporadisk brag, en farveblomst, der ud-foldet sig i det fjerne. Det er som at vågne fra en operation – to verdener adskilt af ét sekund. Jeg tager mobilen frem og ser på displayet: 03:35. Jeg må have sovet i mindst to timer. Jeg fryser, så min krop dirrer. Hovedpinen skærer, jeg er blevet stiv i nak-ken, men også lidt friskere.

Billeder kryber stadig frem i min bevidsthed: Lidt i tolv proklamerer Janus højlydt, at vi skal ned til Erdkehlgraven, den vandgrav, der ligger på bagsiden af forlagetets adresse på Refshaleøen. Udenfor rammer kulden mig som en forhammer. Jeg har bælet det meste af en flaske Jack Daniel's plus et ukendt antal glas rødvin og gin & tonics i løbet af aftenen. Vildtkød og svampesauce fra hovedretten sidder stramt i halsen.

Tre unge piger i sort-hvide forklæder serverer champagne og kransekage på sølvbakker. Da den ene nærmer sig, formulerer jeg et „ellers tak“ indeni mit hoved. Det kommer ud som et uartikuleret grynt og et afværgende vift med hånden.

Janus stikker en raket i en tom champagneflaske ... får ild med gløden på en cigar og går hen til en gruppe gæster. Alle ser mod himlen. En af de dyre, der eksploderer og imponerer. Der hvines af fryd. Lidt efter går Janus igen frem, denne gang med et stort batteri i favnen.

Han råber: „Så er klokken fem minutter i tolv, venner. Nu skal vi fandeme have skudt nytåret ind.“

Han placerer batteriet midt på plænen og løber grinende væk. Den høje sprutten og de mange knald synes at vare i en evighed.

„Godt nytår,“ siger Annie og kysser mig på kinden. Hun rækker mig et champagneglas. Jeg tager det på samme måde, som når man trykker en tilfældig hånd, der bliver rakt frem mod en.

„Er du okay?“ spørger hun. Det er, som om hendes stemme kommer fra bunden af en brønd. Jeg svarer ikke, føler ikke, at jeg hverken kan eller vil. Jeg står der for bare at være et eller andet sted, bange for at falde om ... gør, hvad jeg kan, for at holde mig oprejst og virke normal. Flere kigger nysgerrigt på mig med deres champagneglas i hånden.

Pludselig bliver jeg hjulpet på benene af to mænd. Totalt groggy aner jeg ikke, hvor jeg er, eller hvad der er sket. Den ene af mændenes hænder dirrer nervøst på min overarm. De får mig

indenfor i forlagets åbne kontorlokale ... sætter mig i en stol og efterlader mig. Et kvindeskrig springer frem som et forsinket ekko. Jeg forstår ingenting ... vakler mod udgangen. Jeg holder fast i møbler, snubler og falder, kommer på benene og forsøger at finde vej gennem et åndeligt mørke. Hovedet dunker som et insisterende fuglenæb på indersiden af hjerneskallen. Janus kommer op bag mig. Han tager fat i min skulder og siger et eller andet ... jeg vender mig. Han træder forskrækket et par skridt baglæns og forsvinder igen.

Jeg rammer en mur i min erindring. Præcis som den *ene* gang i de ti år, jeg boksede, hvor jeg for alvor blev knockoutet – et venstre hug til kæben. Blev jeg fortalt. Benene forsvandt, jeg knaldede baghovedet i kanvassen. Væk i et par minutter. Bagefter stillede jeg det samme spørgsmål om og om igen – hvad skete der? Det tog mig lang tid at indsnævre tidsrummet og genskabe det, der skete i sekunderne op til, at alt blev sort. Til sidst kunne jeg se handsken nærmere sig min kæbe.

Men hvis jeg er blevet slået ned, hvorfor har jeg så en andens blod på mit tøj?

Et kanonslag springer bag mig. Jeg vender hovedet som i en døs. Ungerne griner igen ... ligegyldigt, jeg er usårlig. Den sødlige duft af krudt hænger i luften. Jeg indsnuser den og forsøger at glide tilbage, længere tilbage.

Da jeg var barn, var duften indbegrebet af noget lokkende og farligt, af eventyr. Jeg lukker øjnene og rækker ud, forsøger at bemægtige mig dette univers og finde glæden i det ... beruselsen hjælper måske. Jeg rammes i få sekunder af noget ikke særlig stærkt, noget udvandet og aftaget, men dog et glimt af noget. Jeg forsøger at gribe og fastholde det for at svælge i nostalgien. Så er det væk.

Kapitel 2

En gruppe festklædte mennesker drejer om hjørnet fra Værnedamsvej. Den ene er ved at støde ind i mig.

„*Bonne année,*“ siger han med et fjoget smil. Han klapper mig på skulderen, går udenom mig og skvatter over en cykel. Jeg kaster et blik på juleudsmykningen, der hænger tungt over den lille fransk-inspirerede gade med osteforretning, caféer, kunsthandel, vinbutik og Den Franske Skole. Den normalt så renskurede Frederiksberg Allé med lindetræer på hver side ligner en krigszone. Længere fremme ser jeg ud over Sankt Thomas Plads og de to prydbrønde med bronzefigurer af en hollænderkone og en falkoner på toppen. Jeg tager en dyb indånding af den friske luft og vinden, der glider over byens tage. Ser frem til snart at være hjemme, få mig to Treo ... slippe af med den modbydelige dunken i hovedet.

En fyr står tilbagelænet op ad fontænen, næsten skjult bag det store juletræ, der står på den lille plads foran. Han er svagt oplyst af gadelampernes gullige skær og skiller sig så meget ud, at han er den eneste, jeg lægger mærke til. Håret er kortklippet, farvet blå. Han er iført en tyk lysebrun bomuldsskjorte, skjoldet med hvide malerpletter og lukket med knapper. Ved brystet hænger en slags militærmedalje. Ærmerne er sprættet af, er i trævler. De sorte bukser er fulde af huller, og lapper er syet på med grove sting. Støvlerne er af kraftigt sort læder, beskidte. Frapperende påklædning. Især i et velhaverkvarter som dette.

Tættere på kan jeg se, at han har tatoveringer på overarmene, de ser ud, som de er formet af en barnehånd ... en stjerne, en paraply med dråber af regn, en bil, et billede af en bog, hvor der står „Biblen“ i midten.

Jeg tager ansigtet i øjesyn. På et sekund, næsten chokerende, ændrer mit syn sig. Det er ikke en dreng, det er en pige! Hun

er spinkel, næsten mager, med høje kindben, brede kæber og store, mørke øjne. Fine ansigtstræk, jeg aner skønhed. I kontrast til den hærgede påklædning. Hun ser ud i luften på ingenting. Mascaraen er løbet og ligger som en bræmme på kinderne, der er dækket af et tykt lag hvid sminke.

Hun blinker, som kommer der pludselig liv i hende. Hun tager om halsen på en magnumflaske, der står på brostenene, og drikker grådigt. Der er noget ensomt, noget isoleret ved synet af hende på den store plads omgivet af affald. Måske er det det indtryk, der pludselig gør mig frimodig og overstrømmende – følelsen af overlegenhed, der som regel gør mig til et venligere menneske og giver mig lyst til at sige noget. Jeg forsøger at abstrahere fra hovedpinen, kravle over den. Jeg tøver, da jeg opdager, at der sidder en halvvoksen dreng og en pige på bænken bag fontænen.

Dreng-pigen stiller magnumflasken fra sig og tager en raket fra en plastikpose. Hun stikker hånden i lommen, tager en lighter frem, holder raketten foran sig.

„Er I klar?“ råber hun over skulderen mod de andre.

„Ja,“ siger drengen. „Giv den gas.“

Hun står usikkert på benene og holder lighteren ind under hånden for at undgå regnen og få ild.

„Er det ikke bedre at stikke den ned i flasken?“ får jeg sagt.

Hun ser på mig med et dejligt smil. Jeg bliver bekræftet i det, jeg tænkte før – selv i denne forpjukkede tilstand er der noget smukt ved hende.

„Skide være med det,“ svarer hun grinende og retter sin opmærksomhed mod lighteren. Hun skubber splitten helt over og får den største flamme frem. Ilden fænger lunten ... løber op til krudtet, raketten sprutter, sender en kaskade af gløder afsted og flyver op mod nattehimlen.

„Av for satan!“ skriger hun, taber lighteren og tager sig til hånden.

Jeg går hurtigt hen til hende med de første målrettede skridt siden Refshaleøen, tager om hånden, der har fået en hvid pla-

mage mellem tommel- og pegefinger. Hun ømmer sig, bider tænderne sammen. Jeg ser mig omkring, opdager, at der blandt affaldet ligger en bulet champagnespand. Jeg tager den, bruger den til at øse fra en vandpyt og hælder vandet ud over hendes hånd.

„Hvad fanden laver du?“ udbryder hun.

„Køler dit brandsår,“ svarer jeg.

„Lad være med det.“

Hun trækker hånden til sig og iagttager mig stirrende.

„Gør det ikke ondt?“ spørger jeg.

„Jo ... og hvad så? Det dør jeg vel ikke af.“

„Du kunne sgu da have sagt dig selv, at du ikke skulle holde den i hånden,“ griner drengen.

„Jeg bor lige herhenne. Du bør få noget is på, ellers kommer det til at gøre rigtig ondt,“ siger jeg og overraskes ved lyden af min friske stemme. Gåturen og søvnen, kulden og regnen har brændt en del af alkoholen af.

„Har du vodka?“ spørger hun med et udforskende blik.

Jeg ser på hendes tatoveringer, den naive streg. Blå tegninger på under- og overarme.

„En af mine venner lejer et værelse hos mig. Han har lidt af hvert i barskabet. Sikkert også vodka.“

„Cool ... så lad os gå hjem til dig,“ siger hun smilende. Hun vender sig mod de andre og råber: „Afterparty! ... Vores ven her giver drinks. Lad os komme afsted.“

„Jeg ...“ mumler jeg, men de unge på bænken er allerede kommet på benene.

„Er det en stor lejlighed?“ spørger pigen, der står ved siden af drengen, som lodder hun, om jeg er rig.

„Seks værelser,“ svarer jeg og undlader at fortælle, at jeg bor billigt til leje.

„Det kan være, vi kan overnatte,“ griner drengen. „Det er sgu ikke til at få en taxi til Rungsted.“

„Lad os komme afsted,“ griner pigen med brandsåret.

Vi går op ad Frederiksberg Allé. Jeg går stadig usikkert, men betydeligt bedre end tidligere. Jeg prøver at indstille mig på, at min venlige gestus har udløst en invasion. På den anden side – hvis jeg ikke var blevet vækket af skønhed, er det mere end tvivlsomt, om min næstekærlighed havde rakt så langt. Og der er også noget forfriskende ved at være i selskab med ungdommen. Efter al den forstillelse på Kanonforlaget, alle de succesfulde midaldrende, der havde travlt med at vise, at de har styr på det – konversationer om litteratur, vise ord og anekdoter, ranke rygge og tilbageholdende, sofistikerede miner – får løssluppenheden greb i mig. Den rammer mig med en vemodig sentimentalitet. Ligesom duften af krudtrøg.

Drengepigen synes helt at have glemt smerten og danser i sin fuldskab gennem regnen, der har taget til.

„Fedt, at vi kan gå med dig ... jeg var ved at være træt af at blive våd,“ siger drengen og lægger armen omkring pigens. Velklædte unge mennesker, der strutter af sundhed, af Nordsjælland. Jeg kan ikke få drengepigen til at passe sammen med dem og skal til at spørge, hvor de kender hinanden fra.

„Det var så lidt,“ svarer jeg i stedet.

„Hvor langt er der?“

„Det er lige efter krydset.“

Jeg peger mod fodgængerfeltet over Kingosgade. De røde trafiklys skærer gennem mørket som projektører. Vandet løber i rendestenene. Festlighederne er skyllet indendørs, festinsisterende lyduniverser kommer ud ad åbne vinduer. Bag et af hustagene eksploderer en raket og sender sin farvestrålende ladning hen over nattehimlen. Så endnu én.

Kapitel 3

„Her er det,“ siger jeg og standser foran opgangen. Lyset tændes automatisk. Indenfor ser jeg drenge-pigen i det lurvede tøj helt klart. Der er noget uhyggeligt ved hende i det stærke lys ... sminken gav hende et andet udtryk i mørket. Alligevel ser jeg stadig skønhed. Det, der suger mig ind, er hendes store, mørke øjne. Eller er det det ungdommelige, der blænder synet?

Der er viklet guirlander omkring de fint formede støbejernsgelændere. På nogle af de brede døre med ornamenterede træudskæringer i toppen hænger tørre julekranse og flettede rød-hvide hjerter.

„Fuck, der er langt op,“ griner drengen, mens han stryger pigens op og ned ad ryggen. Hun har lyst pagehår, en fin næse, høje kindben og et bredt kæbeparti. Hun smiler til ham med kridhvide, lidt skæve fortænder – et dukkeagtigt ansigt, smukt, men også anonymt. Jeg mærker ingenting ved at se på hende.

„De rige har højt til loftet,“ svarer drenge-pigen med en klar stemme, jeg ikke kan gennemskue, om er sarkastisk. Hun ser sig omkring. Så gnider hun hånden frem og tilbage hen over gelænderet. Hun er fuld, men i sin mundering sikkert også speciel i ædru tilstand. Jeg gætter på, at hun er i starten af tyverne. De unge er smukkere og mere fulde af liv, ikke slebet ned af erfaringer. De har ikke begreb om den alvor, der rammer senere, de smiler stadig uden forbehold. Jeg er 54, og tanken om, at det er upassende, plejer at give mig en følelse af nederlag. Lige nu er jeg ligeglad.

„Cool outfit, du har på ... hvor har du det fra?“ spørger jeg.

„Et sted,“ svarer hun afvisende og ser mig an. Så fortrækker hendes læber sig igen i det dejligste smil, der åbner hendes ansigt og byder mig indenfor. Der er en underfundig charme ved

hende, noget vredt og kærligt. En energi, jeg har lyst til at klamre mig til.

Jeg lukker os ind og tænder for lyset. Jeg håber ikke, at min ven og logerende, Pastoren, er kommet hjem fra sin nytårsfest endnu.

„Hold da op, der sker da noget her,“ udbryder den nydelige pige. Hun ser på de rå, tapetafrensede mure i entréen.

„Der er kommet skimmelsvamp efter en brand ovenpå for længe siden. Vandet fossede ned. De fik ikke tørret det grundigt nok,“ svarer jeg og åbner forsigtigt døren til Pastorens værelse og konstaterer til min lettelse, at han ikke er der.

„De havde ellers renoveret det hele, men nu er det forfra,“ tilføjer jeg over skulderen.

„Man kan godt lugte det,“ siger pigen, mimrer med sin fine, lille næse og ser ind i stuen. Jeg følger hendes blik. Det sparsomme møblement er samlet i midten, overdækket med gennemsigtig plastik. Nogle lever minimalistisk, fordi det er trendy; jeg gør det, fordi jeg ikke har råd til andet. Der står en høj stige i hjørnet og ved den et par hvide malerbøtter. I den sidste stue er det meste af køkkeninventaret stillet hulter til bulter på mit lange spisebord. Alt er kaos. Kun hjørnesofaen foran fladskærmen er nogenlunde fri. Det er dér, vi kan være. Drengen og pigen fra Nordsjælland står et øjeblik med et udtryk af forbavselse og væmmelse.

„Din skjorte er gennemblødt,“ siger jeg til drenge-pigen.

„Det tørrer,“ svarer hun og ser op og ned ad mig. Hun peger på min mave. „Du har blod på tøjet?“

„Jeg er vist bare faldet.“

„Faldet?“

„Ja ... vent ... jeg kommer om lidt,“ siger jeg.

Jeg går gennem køkkenet og ud i vaskerummet, hvor jeg tager min blodindsmurte skjorte og bukserne af. Mens jeg ifører mig et par slidte lærredsbukser og en T-shirt, ser jeg på tøjet på gul-

vet. Eftersom blodet ikke er mit, hvis er det så? Jeg tager en stak bøjler fra klædeskabet. På vejen tilbage finder jeg et rør med Treo i køkkenskuffen og smider to tabletter i et glas vand.

„I kan hænge jeres tøj på knagerækken,“ siger jeg og forde-
ler bøjlerne som en ungdomsleder, der uddeler juicebriketter i
pausen ved en sportskonkurrence. Jeg hænger min rødbrune
læderjakke op. Den er næsten blevet helt sort af regnen.

Drengen og pigen tager deres vinterfrakker af. Indenunder
har hun en tynd, rød kjole med bånd i taljen, der når ned til lå-
rene, og derunder sorte bukser. Kjolen er våd, næsten gennem-
sigtig, jeg kan se hendes blonde-bh. Hun er slank, velskabt. Alt
kommer let i den alder.

„Hvad sker der for den der vodka?“ spørger drenge-pigen.

„Gå bare ind i stuen. Jeg kommer om lidt,“ svarer jeg.

Mens de forsvinder ind i stuen, tømmer jeg glasset med Treo
og går på toilettet. Jeg tisser og sender samtidig det sædvanlige
vurderende blik i spejlet. Med årene er jeg kommet til at holde
mindre af det, jeg ser. Skaldet kranium, smalt ansigt, en næse,
der er en anelse skæv af alle de slag, den fik, da jeg boksede.
En tanke gør mig pludselig ubehageligt til mode. Min ekskone,
Jamila, sagde på et tidspunkt, at jeg formentlig har fået en hjer-
neskade. At mit tungsind og min latente voldsomhed, der ved
den mindste provokation skyller over mig som hos et dyr, der er
presset op i en krog, har sin oprindelse i ringen. At det ikke har
gjort det bedre, at jeg stod otte år i døren. En rædsel kryber ind
på mig. Var det det, der skete på Kanonforlaget? Har jeg gjort
nogen ondt? Splintrede de fine konturer i min hjerne, da jeg var
yngre end de unge inde i stuen? Var det starten på noget usam-
menhængende, noget voldsomt, som jeg nu ikke engang kan
huske? Hjerneskader hos nogle bokserer er ikke et mysterium.
Det er en gåde, at ikke alle får dem. Når man har lagt hand-
skerne på hylden og tror, at det var det, kommer det snigende.
Forklaringen er logisk ... den akkumulerede mængde af slag
svarer til at få et hus i hovedet. Det kan ikke have været druk

alene. Jeg har aldrig tidligere ramt en mur, der totalt blokerer mit tilbagesyn. Normalt kan jeg selv efter de hårdeste drukture række tilbage og uden større besvær finde sammenhæng. Ikke denne gang.

Mens jeg vasker hænder, kaster jeg et blik mere i spejlet. Jeg har næsten ingen rynker, er i nogenlunde form og kan måske gå for at være lidt yngre. For den unge pige må jeg alligevel være en oldsag. Måske er hun ligeglad. Måske er jeg også. Alt er muligt.

„Jeg blander lige nogle drinks,“ siger jeg ind mod den halvmørke stue.

På Pastorens værelse åbner jeg hans barskab, tager en flaske vodka og går ud i køkkenet med de bare, rå vægge, hvor mallerne har fuldspartlet. Det eneste, der er tilbage, er køkkenbordet med skabe under. Alt er dækket af et fint lag støv. Jeg finder nogle glas frem, tørrer dem af og hælder rigeligt med vodka op i fire glas. Jeg blander cola i og presser isklumper ud fra min søn Adrians blå gummiforme med Mickey Mouse-figurer. Inden jeg går ind til dem, kommer jeg is i en frysepose. Jeg stiller det hele, inklusive vodka- og colaflassen, på et spækkebræt.

„Læg den her på forbrændingen,“ siger jeg, da jeg har fordelt glassene.

„Tak.“

Hun gør, som jeg siger. Der er noget uroligt ved hende – bevægelserne er hurtige, kroppen virker rastløs, øjnene flakkende. Som om der hele tiden ophobes en energi i hendes indre, hun trænger til at slippe af med. Vi skåler og drikker.

„Hvor længe har du boet her?“ spørger hun.

Jeg skal til at sige seksten år, men dengang var hun sikkert lige gået ud af børnehaven.

„Temmelig længe,“ svarer jeg.

Drengen er faldet tilbage i sofaen, tæt opad den pæne pige. Han holder drinken på maven. Udenfor er der sporadiske knald af fyrværkeri. Drengepigen fjerner isposen fra brandsåret og smider den på spisebordet. Hun tager remoten i vindueskarmen

og tænder for fladskærmen ... finder med hurtige tryk frem til en musikvideo – G.L.O.S.S. kan jeg se, der står.

„Hvad står bandnavnet for?“ spørger jeg.

„Girls Living Outside Society's Shit,“ svarer hun.

Stuen fyldes af den værste musik, jeg har hørt – larmende, skrigende ... hun kommer på benene, bevæger sig urytmisk på den lille plads med drinken i hånden.

„Du må være glad for at bo her,“ råber den pæne pige hen over musikken og panorerer blikket rundt på stukken i loftet. Jeg tager remoten og skruer lidt ned for musikken.

„Det er jeg også.“

„Hvad arbejder du med?“

Hun nipper til drinken og ser på mig med et udforskende blik.

„Jeg skriver bøger,“ svarer jeg.

„Hvorfor?“ siger hun og overrasker mig.

„Jeg ved det ikke ... det er et slid, masser af op- og nedture. Tvivl. Måske er det trangen til at gøre noget ekstraordinært.“

Hun smiler. Drengen ved hendes side lægger armen om hende.

„Er det ikke dumt at lide, fordi man gerne vil være noget særligt?“ spørger hun.

„Det har du måske ret i.“

„Laver du noget andet?“

„Jeg har et lille firma sammen med min ven, der har et værelse derinde,“ siger jeg og peger. „Vi har klienter, der står overfor forskellige vanskeligheder. Choice-Manager hedder det. Vi hjælper dem med at træffe valg og lægge en ny strategi for deres liv.“

Hun nikker.

„Kom her,“ siger drengen og trækker hende over mod sig. Uden videre presser han sine læber mod hendes. Hun modtager kysset, hans tunge. Hænderne begynder at vandre hen over hendes bryster og nakke. Jeg føler mig som en kustode på et museum.

„Er du sindssyg, det brænder,“ griner drenge-pigen og ser på sin hånd.

„Hold isen længere på,“ siger jeg, rejser mig og kaster posen hen til hende. Hun lader den falde på gulvet.

„For meget besvær. Det går over,“ svarer hun og tilføjer udfordrende: „Kom og dans med mig. Vis mig, hvad du kan.“

Jeg gør, som hun siger, forsøger at finde en rytme i kaos. Det er som at drikke en kop kaffe i et bumletog. Beatet er for hurtigt. Anarkistisk, aggressivt ... hun vrider kroppen foran mig, glider fra side til side, spilder vodka ... drikker, smiler til mig. Mine lemmer er stive, overgivelsen til musikken er der ikke som for hende. Jeg er stadig omtåget. Hun løfter armene i vejret, slår hænderne op mod loftet og danser helt tæt på mig. Jeg tager hende om livet, trækker hende ind til mig. Jeg kan lugte hende, ikke ubehageligt, råt ... hvad er det, jeg vil?

Pludselig tømmer hun glasset og smider det fra sig. Det smadrer et sted i stuen blandt de opstabilede møbler. Jeg skal til at gøre indvendinger, men gør det ikke. Fordrukken og ligeglåd. Vi danser videre i nogle minutter, så ser hun gennemborende på mig.

„Vis mig din pik,“ siger hun hæst.

Jeg stivner. Ser på de to andre, de stopper deres kyssen og iagttager os som skeptiske tilskuere ... det smadrede glas, nu denne bemærkning. Har de hørt det?

„Hvor kender I hinanden fra?“ spørger jeg for at vinde tid, for at hitte rede i hendes åbenlyse forskellighed fra de andre. Og fra mig.

„Vi har været til samme nytårsfest. Ellers kender vi hende ikke,“ siger drengen med en selvretfærdig mine.

Hun danser videre, som om intet er hændt. Griner for sig selv, mumler knap hørbart – „Judas“ – og siger så højlydt: „Det er bedre, at vi ikke kender hinanden, så behøver vi ikke at holde noget hemmeligt. Lad os alle sammen gå ind i soveværelset ... hvad siger I? En firkant, vi knepper og får en oplevelse ud af det?“

De unges ansigter fyldes af væmmelse. Den pæne pige i sofaen ser bange ud. Drengen ved hendes side retter sig op og snerrer:

„Hvor klamt.“

„Klamt? Hvorfor det? Du sidder jo alligevel og river den af til porno ... nu ikke så sart. Hvis du kan fantasere det, hvorfor så ikke gøre det? Hvorfor den store afstand mellem lyst og virkelighed?“

„Jeg har ikke lyst til at tale med dig om den slags,“ svarer han og iagttager hende med et sammenbidt ansigt. Den pæne pige kigger væk.

„Hvis du vil nøjes med at sidde og lure med din lille ven i hånden, så gerne for mig,“ griner hun og slår ud med armene. Hun lukker øjnene og danser videre. Jeg mærker et stik af bekymring, men tiltrækkes også af faren.

Drengen ser ud ad vinduet. Regnen strømmer ned ad ruden. Han tager sin mobil, sidder et øjeblik med den mod øret.

„Der er tyve andre i kø til en taxi. Vi kommer aldrig hjem,“ siger han.

„Er der ikke nogen, vi kan ringe til?“ spørger han pigen og trykker hende ind til sig.

Hun kaster et blik på sit armbåndsur: „Klokken er lidt over fire?“

„Der er ingen vej udenom ... af med bukserne,“ udbryder drenge-pigen og stiller sig hen foran dem.

„Rend mig,“ vrænger drengen, rejser sig og går hurtigt nogle skridt frem. Han rammer hende med skulderen, så hun mister balancen og falder ned på siden i chaiselongen.

„Hov, hov,“ mumler hun og kravler op.

„I er meget velkomne til at lægge jer ind på min vens værelse. Det er ikke sikkert, han kommer hjem foreløbig,“ foreslår jeg.

Drengen og pigen ser på hinanden. Som overvejer de, om de skal tage chancen – gå over en flod eller lede efter den nærmeste bro.

Han tager pigens hånd. „Hvor er din vens værelse? ... Så tager vi det.“

Jeg viser dem værelset, nyder min gæstfrihed, og at jeg har løst deres problem. Og mit – nu har jeg pigen for mig selv. Jeg laver to drinks mere. Som om vi ikke har fået nok. Jeg tager remoten, trykker energisk, indtil jeg finder Creedence Clearwater Revivals *Bad Moon Rising*. Bluesinspireret rootsrock, fuld af spilleglæde. Det sitrer i mig.

„Hold kæft, noget lort!“ råber hun.

„Nej, det, du spillede før, det var noget lort,“ svarer jeg.

Hun forsøger at flå remoten fra mig. Jeg tager den om på ryggen, gemmer den som et barn.

„Giv mig den,“ siger hun og griner.

Jeg holder den skiftevis i den ene, så i den anden hånd, mens hun hiver i mine arme og prøver at få fat i den bag min ryg. Vi tumler rundt i sofaen, slås for sjov. Jeg kan mærke hendes krop – smidig, adræt. Brysterne små og faste. Hun er forbavsende stærk, hendes spinkle skikkelse taget i betragtning. Med ét standser legen.

Hun stiller sig foran mig med hænderne i siden.

„Gi' mig den,“ snerrer hun glubsk.

„Her,“ siger jeg og kaster remoten til hende, oprørt over den aggressive tone.

„SG Lewis,“ mumler hun og trykker. „*Flames* ... hør den.“

Jeg lytter. Elektronisk musik. Udmærket ... fuld af energi.

„Godt, vi slap af med de dødbidere,“ siger hun og smider sig i sofaen ved siden af mig.

„Ja,“ svarer jeg uden at være helt sikker.

„Jeg ved ikke, hvad jeg lavede til den nytårsfest,“ fortsætter hun. „En af vennerne fra Staden inviterede. Stinkende rig på at sælge stoffer ... en snob. Fed Mercedes, dyrt tøj, hus lige herhene på Nyvej og selvfølgelig den præsentable trofækæreste. Jurastuderende, sidder nu på sin flade og bladrer i lovsamlinger.“

Med et skævt smil slår hun mig på låret.

„Jeg tror, han inviterede mig for ikke at skamme sig for meget over, hvor han kommer fra. Da jeg lærte ham at kende, sad han ved en olietønde foran Nemoland og pillede i en lort med en pind. Han har kamufleret sig med penge. Længe siden, jeg har følt mig så malplaceret.“

„Det minder om den nytårsfest, jeg var til,“ siger jeg.

Hun lader ikke til at høre mig. Hun vugger til musikken, synes at trække sig ind i sig selv. Vi sidder lidt uden at sige noget, så vender hun ansigtet mod mig.

„Skal jeg sutte den af på dig, malke dig? ... Bare giv mig fem hundrede. Ikke noget med røven.“

„Ellers tak,“ svarer jeg.

Hun ser ud til at tænke lidt over det.

„Hvad med hundrede?“ foreslår hun.

„Jeg kan ikke betale for det,“ svarer jeg. Hendes forslag gør mig utilpas. Begæret siver.

„Hvorfor ikke?“

„Fordi det er forkert,“ siger jeg.

„Betaler du ikke for alt muligt andet? ... Hvad er der galt med at betale for fisse?“

„Det fjerner lidenskaben, gør det koldt, forudsigeligt. Rollerne er defineret.“

„Det er ellers et meget fair udgangspunkt,“ siger hun og gør en brummelyd. Hun ser slukøret på fladskærmen, hvor SG Lewis optræder i flimrende projektørlys. Lidt efter tilføjer hun: „Okay ... du bestemmer. Du kan bare give mig en gave bagefter. Er det ikke cool? Jeg bliver altid så liderlig, når jeg drikker.“

„Kan vi lade være med at tale om det?“ siger jeg og tænker: 'Er der ikke nogen til at passe på hende?' Jeg foretrækker at tage styringen i sengen, men ikke overfor en forsvarsløs. Og det med pengene giver mig en magt, jeg ikke bryder mig om.

„Lad os ses en anden dag,“ siger jeg og rejser mig.

„Vil du lukke mig ud i det der lortevejr?“ udbryder hun og spærrer øjnene op.

„Jeg ... nej ... selvfølgelig ikke.“ Jeg har glemt, at det pisker ned.

„Det er okay, at du ikke gider knalde, men derfor kan vi vel godt sove sammen?“ siger hun.

„Ja, ja.“

Hun rækker hånden frem og niver mig i øret.

„De fleste mænd havde gennemkneppet mig for fem minutter siden. Især de halvgamle, der ikke kan stå for at erobre en som mig. Dem med betænkeligheder får næsten altid en slap pik, mens de skide-ligeglade gir den gas, røvhullerne ... de kan sgu noget.“

„Man vokser fra det,“ svarer jeg træt.

„Du kan gøre med mig, hvad du vil.“

„Okay.“

„Jeg er også til piger. Seksuelt ... jeg forelsker mig ikke i dem. Måske kan jeg tage en veninde med en dag?“

„Måske,“ svarer jeg, mens jeg prøver at finde min indre dæmon, der godt kunne drømme om sådan et scenarie. Men er jeg først blevet moralsk, er den stemme reduceret til en fjern hvisken. Havde hun bare ikke bedt mig om penge! Alligevel er der noget pirrende ved, at hun underkaster sig, selvom jeg aldrig har været særlig avanceret, hvad angår seksuelle grænser, og altid bliver en smule overrasket, når nogen vil overskride dem. Er det den vej, ungdommen bevæger sig? ... At opløse sig selv i grænseoverskridende konstruktioner i jagten på en eller anden form for nydelse? Den slags kan sagtens være blevet moderne, uden at jeg har opdaget det.

Hun gnider hånden op og ned ad mit inderlår. „Kan du ikke li' mig?“ spørger hun, da vi har siddet lidt.

„Jo, det kan jeg,“ svarer jeg og tømmer resten af drinken, jeg gjorde ekstra stærk med tanke på at forføre hende. Nu sejler rummet for mig, giften rammer mig hårdere end hende.

„Kom,“ siger hun, tager mig i hånden og trækker mig op af sofaen. Med den anden hånd griber hun remoten, slukker for fladskærmen. På grund af de opstablede møbler er vi nødt til

at gå lejligheden rundt for at nå til soveværelset. Da vi passerer Pastorens gemakker, hører vi sagte støn og lyden af en rytmisk knirkende seng. Hun giver min hånd et klem, ser på mig med et smil.

„Vent ... jeg kommer om lidt,“ siger jeg, da vi når til toilettet. Jeg går derud, inden hun når at svare.

Jeg stiller mig foroverbøjet ved kummen med hænderne på knæene, venter på, hvad min krop beslutter at gøre.

‘Kom nu ... kom nu’ ... tænker jeg, ‘op med det, så får jeg det bedre.’ Jeg bliver nødt til at give min krop en håndsrækning og stikker en finger i halsen, piller ved drøblen ... provokerer, irriterer. Pludselig står det ud. Lyden af et plask, da det rammer toiletbrættet og gulvet. Forbavsende lidt ryger i kummen. En del op ad bukserne og på min T-shirt. Stanken breder sig. Jeg klæder mig af og smider tøjet i badekarret, spuler badeværelset med håndbruseren. Så vasker jeg ansigtet og børster tænder. Alt sammen rutineret som en normal aften før sengetid. Dette er imidlertid alt andet end normalt ... jeg har ikke lyst til at gå ind til hende, hun vil æde mig levende. Der er ingen udvej ... jeg kan selvfølgelig lægge mig i Adrians seng, men det virker for kujonagtigt, for afvisende. Pigen kan ikke være mere end fjorten-femten år ældre end min dreng.

Kapitel 4

„Du har smidt tøjet,“ konstaterer hun, idet jeg åbner døren til soveværelset. Jeg står i boksershorts. Hun ligger med en pude bag nakken og dynen over sig. Med ét river hun dynen til side og siger: „Det har jeg også.“

Hun er splitternøgen. En perfekt skabning. Selv med tatoveringerne, som jeg ikke bryder mig om. Hun vender sig og lægger sig på alle fire, smækker bagdelen lige op i mit hoved. Heldigvis er den ikke tatoveret. Genert er hun ikke. Jeg går tættere på ... gnider hånden hen over hendes stenhårde balder, leder efter en gnist. Hun vrider sig og stønner under min berøring.

„Kom nu ... stik den op i mig,“ hvisker hun.

Jeg bevæger mig ikke, står bare og kærtegner hendes balder.

„Hvad fanden laver du?“ spørger hun, vender hovedet og ser vredt på mig.

„Ikke noget.“

„Det er det ... knep mig nu,“ siger hun og spreder benene mere. Jeg ser lige ind i hendes røvhul. På de svulmende, glatbarberede skamlæber. Besynderlig forvandling. Først samtale, så dyrisk. Ligesom vold.

Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre ... på den ene side bør jeg gøre det, når hun beder mig om det, på den anden side har jeg ikke lyst. Jeg er fuld, og hun er for fuld, for voldsom, for initiativrig.

Hun mister tålmodigheden, vender sig rundt med et katteagtigt spring ... river fat i mine boksershorts og forsøger at trække dem ned. Jeg holder dem på plads, får hendes hånd væk.

„Slap lige af,“ udbryder jeg.

„Er jeg ikke god nok til dig?“ vrænger hun og ser op på mig med et glødende blik.

„Det er ikke det.“

„Hvad så?“

„Jeg er for gammel til dig,“ undviger jeg ved at søge ind i det moralske. „Jeg kunne være din far.“

„Ja, det kunne du ... han er også død.“

„Det er jeg ked af at høre,“ svarer jeg.

Hun får fat i elastikken på mine boksesshorts. Jeg tager hende fast om håndledet. Hun tåler åbenbart ikke min afvisning og ser forbistret op på mig.

„Hvad fanden laver I?!“ bliver der brølet fra den anden ende af lejligheden. Vi farer sammen. Hun slipper sit greb.

Jeg bevæger mig hurtigt gennem børneværelset og ned ad gangen. I entréen står Pastoren foran døren til sit værelse.

„Vi har fået lov til at være her,“ kommer det fra drengen med en usikker stemme.

„Ikke af mig,“ raser Pastoren, der er iført en blå dunjakke, beige chinos og hyttesko.

„Tag det roligt,“ siger jeg og lægger hånden på hans skulder. „Det er min fejl.“

Det unge par sidder ret op og ned med kuglerunde øjne som to flypassagerer, der lige har hørt kaptajnen meddele en nødlanding. De har Pastorens dyne trukket helt op til hagen.

„Jeg vil hjem,“ mumler pigen bønfoldende til drengen.

Jeg tager Pastoren i armen, trækker ham med og siger: „Lad os gå ind i stuen.“

Han gnider hånden ned over sit fuldskæg, ser på mig med øjne i oprør.

„Hvorfor render du rundt i boksesshorts?“ spørger han, da vi går gennem den første stue.

„Lang historie.“

„Du har også haft gang i min vodka,“ konstaterer han og ser på bordet. „Jeg håber, det er okay, at jeg tager mig en drink.“

Han hælder op og laver også en til mig i de brugte glas. Jeg ved, at det ikke er godt for mig, men jeg har lyst til at 'forsvinde'. Endnu mere, end jeg allerede er lykkedes med.

„Hvordan gik aftenen?“ spørger jeg og er overrasket over, at han virker forholdsvis ædru.

„God fest ... men jeg kunne ikke rigtigt være der,“ svarer han, smider benene op på chaiselongen og læner sig tilbage i sofaen. Han drikker og fortsætter: „Jeg kan ikke være nogen steder. Det er som at få en igle på hjernen. Jeg ved ikke, hvor jeg skal gøre af mig selv. Tortur ... heldigvis faldt jeg i søvn.“

„Du bliver altid hårdt ramt,“ siger jeg og kan høre rumsternen ude i gangen. De to unge hvisker, som befandt de sig på et bibliotek. Pludselig kommer drenge-pigen fra mit soveværelse marcherende ind til os, fuldt påklædt.

„Har du glemt mig?“ udbryder hun og stiller sig an foran mig, tæt på.

„Nej ... jeg ...“

„Nu sidder du vel og praler med, at du har scoret ... at der ligger en sag inde i din seng,“ fnyser hun.

„Overhovedet ikke. Det er bare min ven, der lige er kommet hjem,“ svarer jeg, retter mig op.

„Ikke at der var noget i det ... du kunne jo ligesom ikke rigtigt præstere, aede bare min røv, så jeg var ved at få en hudafskrabning. Hellere dårlig ånde end en slap pik,“ vrænger hun og tager Pastorens drinkglas på bordet og drikker af det.

„Giv mig mit glas, tak,“ siger Pastoren irritabelt og rækker hånden frem.

Hun sender ham et djævelsk smil. Drikker igen som et trodsigt barn. Hun vender blikket mod mig. Så rækker hun glasset ind over mit hoved, tømmer det. Vodka og cola løber ned i min hovedbund, nedover ansigtet. Jeg er lamslået, aner ikke, hvad jeg skal gøre. Kan kun mærke kulsyren i mit ansigt.

„Hvad fanden?“ råber Pastoren.

Jeg tørrer væsken væk fra øjnene, ser hende klarere ... jeg begynder at grine ... vist af forlegenhed, ved ikke, hvordan jeg ellers skal reagere.

„Du må hellere se at komme hjem, unge dame,“ siger Pastoren og rejser sig.

Hun slipper glasset, det ryger på gulvet med en dump lyd. Hun står med knyttede hænder, klar til kamp.

„Sut dig selv, gamle nar.“

Han går et skridt frem. I en nærmest synkron bevægelse løser hun Pastoren i skridtet. Et imponerende spark. Den sorte støvle går lige op mellem hans ben.

„Nu er det fandeme nok!“ raser Pastoren og rækker ud efter hendes arm. I et sekund tror jeg, at hun har misset sparket. Så spreder giften sig. Lammer ham. Han skærer en smertefuld grimasse, tager sig om sin ædlere dele og falder på knæ med et langtrukket støn. Hun træder et skridt tilbage ... lægger an til at gøre ham færdig med et spark i hovedet.

Jeg springer ind foran Pastoren. Med et snuptag vender jeg hende rundt, så hun står med ryggen til mig. Jeg lægger samtidig armen om hendes hals i et kvælertag. En gammel dørmandsrutine.

„Slip mig,“ skriger hun og forsøger at bide mig i armen. „Slip mig, dit svin.“

Jeg presser. Tilstrækkeligt til at pacificere uden at skade. Med fingrene formet som kløer løfter hun hænderne over hovedet, forsøger at kradse mig i ansigtet. Jeg sænker hagen, presser mit ansigt helt ind mod hendes nakke.

„Tag det roligt,“ hvisker jeg blidt ind i hendes øre.

Hun lytter ikke, bliver ved med at kæmpe. Jeg kvæler hende lidt mere. Det nytter ikke ... jeg klemmer hårdere. Det beroliger hende ikke, snarere tværtimod. Jeg fornemmer, at hun vil blive ved, indtil hun mister bevidstheden. Bag mig jamrer Pastoren.

Det unge par ser rædselsslagne på os ude fra entréen. De aner ikke deres levende råd. Her er ingen jura, kun vanvid. Jeg må have den afsindige drenge-pige ud. Undervurdér ingen. Hvis hun løber ud i køkkenet og får fat i en kniv? Stort set alle, jeg har lagt i dette halsgreb, blev slappe som et bytte i rovdyrets kæber. Undtagen hende. Jeg kunne kvæle hende til døde, hvis jeg mistede besindelsen. Men det gør jeg aldrig.

Med ét slipper jeg, tager fat om kroppen og låser hendes arme. Jeg løfter hende op. Hun spræller, trækker vejret dybt ned i lungerne og begynder, så snart hun har fået vejret, at skribe: „Voldtægt!“ Igen og igen. Jeg slæber hende igennem lejligheden. Ud til de andre.

„Gider du lige åbne døren?“ siger jeg til drengen.

Han gør det straks. Jeg bærer hende ud på trappeafsatsen, sætter hende ned og giver hende et skub i brystet for at skabe afstand. Så skynder jeg mig indenfor, smækker døren. Det unge par ser rædselsslagne på mig. Hun fortsætter med at skribe, mens hun slår og sparker på døren. Hængslerne giver sig, træet knager.

„Så slap dog af, for helvede,“ råber Pastoren inde fra stuen.

Naboerne? Jeg brygger allerede på en forklaring. Hendes buldren på døren går ned i tempo og ebber ud som langsomme pulsslag. Det unge par tager deres overtøj på med mutte ansigter og krampagtige bevægelser. Angrebet standser. Jeg kan høre, at hun går ned ad trappen. Hun råber eder og forbandelser. De bliver fjernere og fjernere for til sidst at dø ud som et dårligt minde.

Jeg åbner døren igen, siger en anelse stakåndet: „Tak for i aften“ og gør plads til, at de unge kan gå.

„Selv tak,“ svarer drengen med øjnene på pigen, der ser ud, som om hun er gået i chok. Hun går ud som i en døs. Han lægger armen om livet på hende. Jeg lukker døren bag dem og tænker, at vold udgør et kvalmende indtryk for de fleste. Jeg er blevet så fortlølig med den, at det næsten efterlader mig kold. Ophidser ikke, gør mig ikke bange, ikke længere, ikke som de første gange. Jeg har kun en snert af noget forstemmende, noget ulykkeligt, når det er overstået. Jeg har været oppe at slå hundredvis af gange. I min fantasi tusinder og atter tusinder. Forberedt mig, gjort mig klar.

Det blodige tøj i vaskerummet? Skete der noget på Kanonforlaget, der fik mig til at reagere på mine fantasier? Noget, der fik mig til at miste besindelsen?

„Fed aften,“ siger Pastoren, da jeg finder ham i sofaen med den ene hånd i skridtet.

„Er du okay?“ spørger jeg.

„Gu’ fanden er jeg ikke okay. Hun har mast mine klunker.“

„Hun var meget sød, da jeg mødte hende.“

„Bedårende ... uden tvivl.“

Jeg tager glasset op fra gulvet, tørrer op med et beskidt viskestykke, der ligger på bordet, og skænker Pastoren en ny drink. Vi sidder i tavshed. Jeg ser ud ad vinduet. En sidste nytårsraket suser op og går af med et fesent „bang“ ved spiret på den anden side af gaden. En raket, der ikke vil noget ... fyld.

„Det eneste, hun manglede, var en rotte på skulderen,“ snerer han.

„Har du hørt fra fru Meinert?“ spørger jeg, stikker kniven ind i hans sår og fjerner behændigt opmærksomheden fra mit eget.

Han ryster på hovedet med et nedbøjet blik, drikker.

For en måned siden smed fru Meinert Pastoren ud af sin luksusvilla på Rathsacksvej. Det tog hende næsten et år at opdage, hvad jeg kunne have fortalt hende med det samme: Pastoren er et overvejende fint menneske, men også luddoven. Efter en indledende romance lå han det meste af dagen på sofaen – formentlig med en hånd i skridtet ligesom nu – iført fru Meinerts afdøde mands slåbrok og læste bøger, spiste småkager og så tv. Han filosoferede, sagde han. Til sidst filosoferede han sig ud ad døren. End ikke det største intellekt kan flytte en beskidt tallerken fra spisebordet og ud i køkkenet ved tankens kraft.

Derfor er han tilbage til det eneste sted, han kan bo – hos mig. Jeg lærte fru Meinert at kende som et vidunderligt og begavet menneske. Alligevel – enhver, der kan leve op og ned ad Pastoren så længe, må have en eller anden psykisk skavank. Han har boet hos mig i mere end syv år.

Han ser ud ad vinduet og gnider hånden ned over skægget med en tænksom mine. Han er en anelse hulkindet, øjnene er tilba-

getrukket i kraniets huler under den brede pande, håret er sort og går ned i en spids på grund af de høje tindinger. Mellem de kvikke, intense øjne rager en lidt kroget næse ud, der, når han er i hopla og siger noget intelligent, får mig til at tænke på ham som en ørn. Det er dog ikke særlig ofte.

„Har du ringet og ønsket hende godt nytår?“ spørger jeg.

„Jeg overvejede ... men ... jeg turde ikke.“

Han krabber sig baglæns længere op i sofaen med et anstrengt ansigtsudtryk.

„Hvorfor ikke?“

„Du ved sgu, hvor nervøs jeg blev, da jeg boede hos hende. Ikke i starten ... men pludselig kunne jeg ikke finde mig selv blandt alle hendes ting. Jeg er ikke skabt til at bo i en luksurvilla.“

„Som jeg kender hende, virker hun meget omsorgsfuld,“ siger jeg.

„Den skæve magtfordeling. Den ene får lyst til at æde den anden. Omsorgsfuldheden rækker kun så og så langt. Ikke at hun er et dårligt menneske ... det kan ske for de bedste.“

„Er det blevet bedre, efter at du er flyttet hjem til mig?“

„Egentlig ikke,“ svarer han med et blegt smil og ryster på hovedet.

Vi sidder lidt, drikker. Beruselsen har sluppet sit tag i mig ... måske kan man drikke så meget, at man til sidst ikke kan mærke det. Ligesom man med alderen bliver lam overfor mange andre ting. Det er det særlige ved Pastoren. Han forelsker sig trods sin alder stadig ... beruset af lykke bevæger han sig fra den ene katastrofe til den næste.

„Hun har magt over mig. Jeg har tabt. Sådan føles det i hvert fald.“

„Det var da fantastisk i starten ... I var sammen hele tiden.“

„Pludselig væltede læsset.“ Han kaster et blik på mit halvfylde glas og skænker en ny drink til sig selv ... „Det at tro for meget på noget udenfor en selv, at opgive sig selv, er næsten altid en skuffelse. Tilbedelse? ... Vorherre bevares. Den, der til-

beder, udhuler sig selv, og den, der får tilbedelsen, keder sig eller fyldes med afsky.“

„Du har i det mindste tabt dig,“ bemærker jeg. Han blev fedet så meget op af fru Meinert, at hans hoved til sidst lignede et græskar.

„Hvad fanden var det for en pige?“ udbryder han og ømmer sig igen.

„Der var bare noget ved hende. Svært at forklare.“

„Kræsen er du ikke.“

„Noget skrøbeligt, tror jeg,“ siger jeg, taler til mig selv.

Vi sidder lidt i stilhed.

„Hvad skal du efter i morgen?“ spørger han.

„Ikke noget særligt. Tale med vores nye klient, forfatteren Henry Grossman.“

„Det er et godt tidspunkt at få kunder på,“ siger han.

„Nytårsforsætterne,“ fnyser jeg og ler træt. „Han har meget på hjerte, det er, som om han ikke har talt med nogen i årevis. Han mener ikke, at han har skrevet noget af værdi, siden *Fjeldet* ryddede forsiderne.“

„Med den luksusvilla lider de vel ingen nød,“ siger han.

„Det er ikke det, det handler om,“ svarer jeg og gaber.

„Jeg går ud fra, at det er det, året skal bruges på.“

„Hvad?“

„Vores såkaldte firma, der skal hjælpe folk med at træffe nye og bedre valg,“ svarer han træt og ironisk.

„Selvfølgelig.“

„Jeg vil i seng. Jeg håber ikke, at rollingerne har lavet pletter på lagnet.“

Han går humpende mod sit værelse. Hvad kan jeg sige? Med drenge-pigens brandsår var det let: Is på. Jeg kan ikke sige til Pastoren, at han skal komme is på klunkerne.

Jeg sidder for mig selv i halvmørket. Nu da jeg er alene, nu hvor adrenalinen er væk, begynder den ulidelige hamren i mit hoved igen at trænge igennem. Jeg tager et par Treo mere i køkkenet og

sætter mig tilbage. Sunder mig ovenpå nattens oplevelser. Vi er i et nyt år. Men intet er glemt.

Jeg kan høre Pastoren snorke. En rallende lyd glider fra hans værelse gennem stuerne. Søvnapnø. Fru Meinert må føle sig lettet. Men jeg hænger på ham. En gammel ven, der er gået i hundene. Igen. Jeg sympatiserer med mennesker, der lider. Så længe de ikke gør et alt for stort nummer ud af det.

Træudskæringer af blomster og en muslingeskal troner over dørkarmen til Pastorens værelse. En helvedesport. Hans misbrug smitter, vækker min egen latente alkoholisme. Da han flyttede ind hos fru Meinert, skaffede jeg mig af med alle flasker for ikke at blive fristet. Druk har altid været vanebetinget for mig ... gentagelsespræget som så meget andet. Det gik nogenlunde. Så kom han tilbage. Ham og hans barskab.

'Mine håb for året?' tænker jeg. Jeg har ikke skænket det en tanke før nu: At være den bedste far, jeg kan, overfor min dreng. At hjælpe Henry Grossmann i et Choice-Manager-forløb. Han er en af landets mest berømte forfattere, af den kendte jødiske Grossman-familie og bosiddende i en villa på Christian Winthers Vej – ikke langt fra fru Meinert, der kender ham og anbefalede Henry at kontakte mig.

Vi har haft to samtaler. Han talte uafbrudt, åbnede op som den, der har levet længe med et indespærret hjerte, gør det. Vi går godt i spænd, taler utvungent, det er, som om vi er gamle venner. Henry skærper mine sanser, vækker min intelligens på en stærkere måde end de klienter, jeg er vant til. Han opfylder både mine intellektuelle forhåbninger og mit snobberi. Henry og hans hustru, galleriejereren Marie Grossman, har et stort netværk. Hvis jeg klarer den opgave godt, vil de kunne anbefale mig og vores firma til andre.

Fra gaden kan jeg høre en ambulance. Blå udrykningslys flimrer kortvarigt i stuen. Jeg driver med tanker om drenge-pigen, ser hende for mig, indtil scenerne udtømmes.

Blodet. Ikke mit. Den frygtelige hovedpine kommer altid dagen derpå. Måske har jeg hjernerystelse? Man må ikke være alene i den tilstand ... Pastoren er her! På den anden side – jeg kunne dø ti gange, uden at han ville opdage det. Jeg skænker mig en drink mere. Drikker med bundløs trang.